

El II Congrés, al País Valencià

Les aules magnes de la Universitat de València i de la facultat de Filosofia i Lletres d'Alacant foren escenaris simultanis de la presentació del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana el passat 6 de març. Sincrònicament, actes idèntics se celebren a la Universitat Politècnica de Catalunya, la Universitat Autònoma de Barcelona, la Universitat Central de Barcelona, la Universitat de les Illes Balears, el Col·legi Universitari de Girona, l'Estudi General de Lleida, la Facultat de Medicina de Reus, a Tarragona i a Perpinyà.

L'acte de presentació del II Congrés de la Llengua Catalana, celebrat alhora en les distintes universitats del nostre país, tingué un punt especial a València, on la Universitat, per primera vegada, es posa clarament al servei del seu àmbit nacional.

Guillot Balanzà

Antoni Ferrando, Ramon Lapiedra i Aina Moll.

A l'acte de València, presidit pel rector Lapiedra, intervingueren Aina Moll, coordinadora de l'àrea de normalització lingüística del Congrés; el coordinador d'Universitats Antoni Gelonch i Antoni Ferrando, responsable de l'àrea d'Història de la Llengua, i Antònia Català, que representava els estudiants de filologia catalana.

Pel que fa a Alacant, la taula va ser formada pel rector Ramon Martí Mateo; Antonio Font, professor de dret mercantil de la Universitat de Barcelona; Pere Torres, membre de la comissió universitària del Congrés; el professor de biologia Antoni Escarré; Lluís Alpera, catedràtic de filologia valenciana, i l'estudiant Manuel Navarro.

«L'especial situació del País Valencià —va dir Antoni Gelonch a la presentació de la ciutat de València— fa que ací es jugue molt el futur de la nostra llengua», per això EL TEMPS ha volgut entrevistar Antoni Ferrando, a fi de saber la importància històrica dels actes del País Valencià.

—cCom va partir la iniciativa de celebrar el II Congrés Internacional de la Llengua Catalana?

—La idea sorgí el 1982, quan els representants d'algunes entitats culturals, com Acció Cultural del País Valencià, Òmnium Cultural i Obra Balear, entre d'altres, i un grup de professors universitaris de Filologia Catalana consideràrem, en reflexió conjunta, que calia una acció en certa manera espectacular que posàs en evi-

dència la greu situació sociolingüística del català, en fomentà la consciència unitària i denunciés els obstacles que s'oposaven a la seua normalització, especialment al País Valencià.

Al llarg dels tres anys d'autonomia al País Valencià, en mans del PSOE, s'han fet passos importants en la incorporació de la nostra llengua a l'ensenyament, però aquesta brilla per la seua pràctica absència als mitjans de comunicació i en les intervencions públiques dels nostres representants polítics, tret de ben pocs casos. A pesar de l'article 7 de l'Estatut, els valencianoparlants som discriminats. La discriminació es dona fins i tot en l'àmbit universitari, on, per exemple, les disciplines de filologia catalana es redueixen a cinc en l'especialitat, amb evident perjudici per als nostres futurs llicenciats. Considerant els objectius del congrés, és obvi que encara ens cal una iniciativa com aquesta.

—I Quin significat històric atribueixes a l'acte de presentació del Congrés en la Universitat de València?

—D'una banda, representa la rectificació d'una vella tradició universitària, més o menys al marge de la nostra cultura. De l'altra, en tant que acte simultani als celebrats a Perpinyà, Alacant, Palma, Barcelona i a d'altres centres universitaris que en depenen, representa la ratificació de l'esperit i la lletra dels estatuts de la nostra Universitat recentment aprovats, pel que fa a la normalització lingüística i a la col·laboració amb les altres institucions universitàries dels Països Catalans. Les paraules del rector Lapiedra en tancar l'acte han estat ben contundents al respecte. De fet, amb la seua actitud, que és també la de la majoria del Claustre, no fa sinó complir amb l'article 3 de la Constitució Espanyola i l'article 7 de l'Estatut d'Autonomia, i demostrar que hi creu.

Tractant-se com es tracta d'un congrés sobre la normalització lingüística, l'adhesió de la Universitat duu implícit el compromís de dotar els seus membres de les eines lingüístiques necessàries perquè el català pugui respondre adequadament a les exigències científiques del moment i del futur. En aquest sentit, cal destacar que és la primera vegada que la nostra Universitat es posa d'una manera clara al servei de l'ambient nacional que l'envolta.